

KÚRIA

Bhar.I.607/2014/6.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év július hó 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség által benyújtott másodfellebbezést elbírálva a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.34/2013/5. számú ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárás során felmerült 4000 (négyezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Vádlottat a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2013. március 19. napján meghozott KB.I.25/2011/5. számú ítéletében bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény 348. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétségében, ezért őt egy évre próbára bocsátotta.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére pénzbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, melyet a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség azzal tartott fenn, hogy a másodfokú bíróság a megállapított tényállást kiegészítve, illetve helyesbítve a vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 361. § (1) bekezdésének a) pontjába ütköző előjárói intézkedés elmulasztása vétségében állapítsa meg, és ezért ítélje pénzbüntetésre.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú határozatot a 2014. február 28. napján meghozott 6.Kbf.34/2013/5. számú

ítéletével felülbírált, és azt megváltoztatva a vádlottat a terhére megállapított katonai vétség vádja alól bűncselekmény hiányában felmentette.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott felmentése miatt, a másodfokú határozat megváltoztatása, a vádlott bűnösségének megállapítása és vele szemben pénzbüntetés kiszabása érdekében.

A Legfőbb Ügyészség szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor az ügyészi fellebbezésben foglalt, a tényállás helyesbítésére és kiegészítésére vonatkozó indítványt vádmódosításként értékelte, és ezért annak nem adott helyt.

Ezért az ügyészi másodfellebbezést fenntartva arra tett indítványt, hogy a Kúria egészítse ki a másodfokú határozatot azzal, miszerint a vádlott a kérdéses időben szolgálati előljárója volt **T1**-nek, erre is tekintettel a vádlottat mondja ki bűnösnek előljárói intézkedés elmulasztása vétségében, és a büntetlen előéletű, kiskorú gyermekét eltartó vádlottat emiatt részesítse megrovásban (BF.620/2014.).

A Kúria mint harmadfokú bíróság a joghatályos fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet a Be. 387. § (1) bekezdésére figyelemmel az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során észlelte, hogy - amint arra az ítélet tábla is utalt - az elsőfokú bíróság megsértette a tárgyalás kitűzésére, a tárgyalási időközre és a vádlott nyilatkoztatására vonatkozó eljárási szabályokat, ezek a szabálysértések azonban nem voltak lényeges hatással az ügy érdemére.

Ezt meghaladóan azonban mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság betartotta az eljárási törvény rendelkezéseit.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást csupán a vádlott személyi körülményeit érintően egészítette ki; egyebekben megalapozottnak találta és az eljárásban irányadónak tekintette.

Miután ez a bizonyítékok indokolt mérlegelésével megállapított tényállás összhangban áll az iratok tartalmával, téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, azt a Kúria - a másodfellebbezésben kifejtettekkel szemben - ugyancsak megalapozottnak találta, ekként a Be. 388. § (1) bekezdésére figyelemmel a harmadfokú eljárásban is irányadónak tekintette.

A Debreceni Katonai Ügyészség a vádlott - akkor még rendőr

főhadnagy - vádlottal szemben az 1978. évi IV. törvény 348. § (1) bekezdésébe ütköző bűncselekmény, szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt emelt vádat.

A vádirati tényállás szerint a vádlott 2011. április 5-én 14.00 órától 22.00 óráig volt szolgálatba vezényelve; azt azonban, hogy milyen szolgálatba, a vád nem tartalmazza. Így a vádiratból az, hogy a vádlott az 1978. évi IV. törvény 348. §-a által védett szolgálati formák valamelyikét látta-e el ekkor, nem állapítható meg.

A vádirati tényállás nem tartalmazza továbbá annak a kötelességszegő magatartásnak a leírását sem, amely a törvényi tényállásban nevesített három elkövetési magatartással súlyában azonosnak minősülne. Kötelességszegésként azt rótta fel, miszerint annak tisztázása érdekében, hogy **T1** a segéd-motorkerékpárt ittas állapotban vezette-e, a vádlott nem intézkedett, pusztán arra figyelmeztette, hogy a motorját tolja és ne üljön fel rá.

Az első fokon eljáró katonai tanács az általa az ügyészi váddal egyezően megállapított tényállás alapján arra következtetett, hogy a vádlott megszegte a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdésében, valamint a Rendőrség Szolgálati Szabályzatának 3. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettek szerint a szolgálatban lévő vádlottnak intézkedési kötelezettsége lett volna **T1-el** szemben; a szolgálatra vonatkozó szabályok megszegését pedig abban látta, hogy bár a vádlott nem tudta eldönteni: kollégája ittas-e vagy sem, nem intézkedett az ittasság megerősítésére vagy kizárására.

Ahogy azonban arra a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa helytállón rámutatott: az elsőfokú bíróság a felhívott jogszabályhelyekben előírt intézkedési kötelezettség elmulasztása kapcsán helytelen következtetést vont le, miután - ahogy azt ítéletében rögzítette is - a vádlott telefonon felhívta **T2-t**, akinek a történeteket elmondta.

Ezért helyesen állapította meg az ítéltábla, hogy a vádlott a rendőrségi törvény és Rendőrség Szolgálati Szabályzata általános intézkedési kötelezettséget előíró szabályait nem szegte meg.

Egyetértett a Kúria a másodfokú bírósággal abban is, hogy a

fellebbviteli ügyész által előterjesztett és a Legfőbb Ügyészség által fenntartott indítvány - amely arra irányult, hogy a bíróság rögzítse a tényállásban, miszerint a vádlott szolgálati ideje alatt a munkaköri leírásának megfelelően szolgálati előljárója volt a Bevetési Szolgálat teljes személyi állományának - nem tényállás-kiegészítésnek, hanem a vád módosításának minősülne, ekként a jogorvoslati eljárásban tilalmazott.

Ezzel ugyanis a bíróság olyan tényt rögzítene a tényállásban, amely a vádban nem szerepelt, és amely kapcsán az első fokú eljárásban nem történt vádmódosítás; ez a tény - amely alapján más bűncselekmény lenne a vádlott terhére megállapítható, mint amelyet a vád tartalmaz - nem tartozik a tettazonosság körébe.

Emellett pusztán annak rögzítése a tényállásban, hogy a vádlott a kérdéses cselekmény elkövetésekor **T1**-nek szolgálati előljárója volt, még nem alapozná meg az 1978. évi IV. törvény 361. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti előljárói vétség megállapíthatóságát; ehhez a tényállásnak további tényeket is tartalmaznia kellene.

Egyrészt pontosan meg kellene határozni, hogy a vádlottnak, mint a szolgálati feladatait vezénylő munkarendben kiemelt főelőadóként ellátó rendőrtisztnek a munkaköri leírása alapján milyen konkrét szolgálati előljárói jogköre volt a Bevetési Szolgálat éppen szolgálatot teljesítő, illetve szolgálaton kívüli - egészségügyi szabadságon lévő - rendőrei felett, másrészt meg kellene jelölni, hogy a vádlott e konkrét előljárói kötelmei közül melyeket szegte meg, és ezzel a szolgálat ellátására vonatkozó mely jogszabályi rendelkezéseket, illetve mely belső szabályzatok rendelkezéseit sértette meg vagy mulasztotta el végrehajtani.

Emellett rámutat a Kúria a következőkre: a katonai ügyészség előtt már az eljárás kezdetén ismert volt, hogy a katonai nyomozó hatóság a vádlottal szemben a nyomozást az 1978. évi IV. törvény 361. § (1) bekezdésének a) pontjába ütköző előljárói intézkedés elmulasztása miatt rendelte el (nyomozati iratok 5-a. ssz.), mint ahogyan a vádhatóság előtt ismert volt a vádlott - 17. naplósám alatti - munkaköri leírása is.

A vádemelésre azonban nem az előljárói bűncselekmény, hanem szolgálatban kötelességszegés vétsége miatt került sor, és az első fokú tárgyaláson eljáró katonai ügyész a vádirati minősítést fenntartotta.

Ugyanakkor - ahogy arra a másodfokú bíróság helytállóan rámutatott - az 1978. évi IV. törvény 348. § (1) bekezdése szerinti katonai

vétség két ok miatt nem valósult meg: a vádlott nem az e törvényhely szerinti védett szolgálatba volt vezényelve, és nem valósított meg az e törvényi tényállás megvalósulásához szükséges kötelességszegő magatartást sem.

A vád módosításának pedig sem a másodfokú, sem a harmadfokú eljárásban nincs helye; azzal, hogy a vádlott **T1** szolgálati előljárója volt, és az ezzel kapcsolatos előljárói kötelmei közül melyeket szegte meg, továbbá ezzel a szolgálat ellátására vonatkozó mely jogszabályi rendelkezéseket, illetve mely belső szabályzatok rendelkezéseit sértette meg vagy mulasztotta el végrehajtani, és e magatartása milyen - az eredeti vádtól eltérő - bűncselekmény megállapítására alkalmas, kizárólag az első fokú eljárás során, az ügydöntő határozat meghozatala céljából megtartott tanácsülésig lehetett volna a vádat módosítani.

Mindezekre figyelemmel az ügyészi másodfellebbezés nem vezetett eredményre.

Ezért a Kúria a Be. 397. §-a alapján a megalapozott másodfokú ítéletet helybenhagyta.

A fellebbezés kizártságára vonatkozó rendelkezés a Be. 3. § (4) bekezdésén, a felülvizsgálat kizártságára vonatkozó rendelkezés pedig a Be. 416. § (4) bekezdésén alapul.

Budapest, 2014. július 1.

Dr. Mészár Róza s. k. a tanács elnöke, Dr. Soós László s. k. előadó bíró, Dr. Csák Zsolt s. k. bíró

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.34/2013/5. számú ítélete a Kúria Bhar.I.607/2014/6. számú végzése folytán 2014. július 1. napján jogerős.

Dr. Mészár Róza s. k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

AIné írnök